

CLARA CERNAT, Violonistă

Nu cânt nici pentru glorie și nici pentru virtuozitate, cânt dintr-o necesitate de a da publicului, în timpul unui recital, o călătorie mult mai profundă în lumea fantastică a timbrului muzical.

Toți idolii mei au fost prezenți pe scena Festivalului „Enescu”

Clara Cernat, înaintea concertului în care trece de la vioară la violă, vorbește despre fascinația pentru Festival și despre prietenia cu Thérèse Dussaut

Ce înseamnă pentru dvs. apariția pe scena Festivalului „George Enescu”?

Este un mare eveniment. Eu am crescut la umbra Festivalului „Enescu”. Pentru mine este o întâlnire mitică a muzicienilor din lumea întreagă. Toți idolii mei, începând cu David Oistrakh și Szering, au fost prezenți pe scena acestui prestigios festival. Este poate cel mai frumos eveniment al muzicii clasice.

Cum caracterizați colaborarea cu pianista Thérèse Dussaut?

Este o mare prietenie. Thérèse Dussaut este o artistă deosebită, cunoscută publicului român. În anii '70 a cântat cu toate orchestrele țării și a avut colaborări muzicale foarte intense cu maestrul Brediceanu, Elenescu, precum și cu mari compozitori români – Theodor Grigoriu, Dumitru Capoianu. Este o persoană foarte dedicată României. Am marea plăcere de a o fi convins să interpreteze pentru prima dată opera lui Enescu. Sunt foarte fericită să lucrez cu ea Sonata „Torso”, care este o capodoperă atât de puțin cunoscută. Chiar din repertoriul enescian, Sonatele a doua și a treia sunt mult mai des prezentate pe scenă. Această sonată, așa-zisă „Torso”, scrisă în 1911, se află exact în timp și stil între cele două sonate amintite. Este premonitoare Sonatei a III-a, dar în același timp este foarte influențată de muzica franceză de la începutul secolului XX.

La Festivalul „Enescu” susțineți un recital inedit, în care schimbați vioa-

ra cu viola. Este dificilă această trecere de la un instrument la celălalt?

Cred că da. Am început să cânt la violă acum vreo cinci ani și am abordat multe capodopere ale repertoriului atât concertant, cât și cameral. Thierry Huillet, soțul meu, care este compozitor, mi-a și scris o piesă fabuloasă „Copilul în pădure”, în care schimb vioara cu viola de zece ori. Este piesa din repertoriul muzicii contemporane care m-a încântat cel mai mult și mi-a dat ideea de a alterna instrumentele și în cadrul unui recital. Pentru public pare puțin ca o scenă de operă. La București cânt o splendidă piesă a soțului meu – „Preludiu pentru violă și pian” – și superba Sonată de Hindemith op. 11, nr. 4 – „Fantezia”, care este cu adevărat o lucrare ce îți taie respirația. Pentru mine, viola este o necesitate estetică. Nu cânt nici pentru glorie și nici pentru virtuozitate, cânt dintr-o necesitate de a da publicului, în timpul unui recital, o călătorie mult mai profundă în lumea fantastică a timbrului muzical.

Cum ați caracteriza în doar câteva cuvinte această călătorie prin crea-

ții semnate de Hindemith, Enescu, Poulenc, Huillet și Ravel, pe care o oferiți publicului în Festivalul „Enescu”?

Este o călătorie în spațiu, nu în timp. Majoritatea operelor nu sunt foarte îndepărtate, mai puțin opera lui Thierry Huillet, care este scrisă în anul 2000. Este o călătorie în spațiu deoarece Sonata lui Poulenc, dedicată lui García Lorca, evocă suferința, Parisul anului 1942, Al Doilea Război Mondial și face legătura cu suferința și poezia Spaniei printr-un citat al lui Lorca – „Chitara face să plângă visele”. Această lucrare m-am gândit că este foarte potrivită a se alătura „Fanteziei” lui Hindemith, o creație splendidă de tinerețe, care este un vis de vară, iar „Tzigane” de Ravel este o piesă atât de intensă și de aproape de sufletul românesc, de spiritul muzicii lui Enescu. Este surprinzător modul în care un compozitor occidental a integrat sonoritățile folclorice și spiritul lăutăresc cu frenezia, bucuria și tragismul lăutarilor. Piesa lui Thierry Huillet este de o înaltă spiritualitate, este o piesă religioasă, preludiul unei lucrări mult mai lungi care se

numește „Drumul crucii”. Are o latură mistică, care se alătură misticismului prezent și la Hindemith, și la Enescu. Acest recital este un adevărat microcosmos. Piese sunt alese cu foarte multă pasiune și cu foarte mult respect.

Cum așteptați întâlnirea cu publicul din România?

Cu mare emoție. Nu am mai cântat pe scena Ateneului Român de când aveam 17 ani și au trecut de atunci 20 de ani. Ateneul Român pentru mine este o scenă istorică. Oriunde aş cânta în lumea aceasta, dacă închid ochii, o parte din ceea ce transmit este adresată publicului român. Pentru mine este ca și cum aş reveni în familie. Nu vreau să mă adresez publicului român decât prin vioara și prin viola mea. Astfel sunt ceva mai convingătoare decât spunând cât îmi lipsește, sau spunând că aş dori atât de mult să cânt în țară. Sper să revin din ce în ce mai des, simt că am cu ascultătorii români o legătură foarte strânsă. Ei sunt primul meu public și n-am să-l uit niciodată.

Sebastian Crăciun